

LBRIS

Olivia Grigorescu

We know
books

Cer
și
Pământ

LETRAS
Promovăm autorii români

CAPITOLUL 1

A alergat fără oprire printre copacii răspândiți într-o pădure ce-i părea un labirint infinit și istovitor, până când a simțit cum respirația îngreunată îi apasă abrupt pieptul, lăsându ultima suflare să-i iasă din trup fără să se mai împotrivească.

Pământul acesta întunecat se întindea ca un covor de smoală, sub care pașii ei conteneau în zadar să găsească drumul spre lumină.

Sleită de puteri, a îngenuncheat în fața unui stejar, sprijinindu-și ușor capul, de parcă i-ar fi adus ofrandă pentru urma de liniște pe care acesta i-o oferea. Avea senzația că gâtul i-a rămas împietrit între două mâini reci ca gheața, împiedicându-i orice încercare disperată de a respira.

După o vreme, în urma ploii care îi hrănise frica pe tot parcursul nopții, a simțit mirosul pregnant de pământ ud, inspirându-l adânc. A atins cu grijă lichenii ce crescuseră pe trunchiul copacului, gândindu-se că, în același timp cu rădăcinile lui, a renăscut odată cu natura, având șansa să reclădească totul de la început. Un început pe care inima ei avea să-l găsească înnodat de propriul destin, ale cărui răspunsuri întârziiau să apară.

Oare există un șir infinit de vieți pe care le redobândim sub o altă existență atunci când una dintre ele ia sfârșit? De ce descoperim adânc în noi trăiri din locuri pe care nu le cunoaștem? De ce Pământul

De mică avea obiceiul de a privi oamenii direct în ființa lor și de a studia lucrurile până în cele mai mici detalii. Nu își trasa limite măsurându-și sentimentele și le abstractiza în felul ei, spre disperarea mamei, care încerca deseori să îi găsească o scuză în momentele în care părea absentă, neștiind că atunci era mai prezentă ca niciodată.

Observând scoarța copacului, a simțit atât de profund armonia dintre nervurile acestuia și venele mâinii ei, care acum pulsau sub efectul tacit al adrenalinei.

Semănau izbitor și, căutându-l cu privirea, simțea cum regăsea în el toată puterea de care avea nevoie, reușind treptat să-și redobândească forța de a merge mai departe, pe orice drum ar fi găsit o șansă pentru salvarea ei.

În lumina obscură, ochii i s-au oprit asupra unui semn oval, aflat pe trunchiul arborelui, în care părea că recunoaște un chip de femeie cu un văl pe cap.

Nu și-a mai putut stăpâni tristețea, iar lacrimile au început să-i curgă șiroaie, amintindu-și de femeia care îi apărea în vis, mângâind-o cu atâta blândețe atunci când avea coșmaruri. Asta se întâmplase destul de des în timpul în care fusese ținută în locul acela pe care îl ura cu toată ființa.

O rază de soare încerca să treacă timid de învăluirea ceții printre ramurile contorsionate, ajungând să lumineze întregul peisaj misterios doar cu o pâlpâire. Se făcea dimineață.

Când bătăile inimii au început să i se mai domolească, și-a coborât privirea spre picioare, văzând că genunchii îi rămăseseră într-un loc în care focul mistuise și cele mai mici speranțe.

Și-a îndreptat umerii, scuturându-se încet de cenușă, ca și când nu voia să existe nicio dovadă a faptului că-și pierduse o mare parte din curaj.

Totul era arămiu. Ca porțile ruginite ale unui palat care nu mai fuseseră deschise de veacuri întregi. Pășea cu grijă pe tot veșmântul de frunze al pădurii și asculta ciripitul păsărilor ca pe un cântec al sufletului, pe care și-ar fi dorit atât de mult să-l recunoască. Simțea lucruri confuze care îi tulburau gândurile, dar, oricât ar fi încercat, nu le putea prinde din urmă, pentru că oboseala era mereu cu un pas înaintea.

Avea imagini fugitive prin minte, însă nu reușea să le păstreze pentru mult timp. Rătăcea printre copacii impunători, ale căror coroane imbatabile nu puteau fi doborâte de nimic. Le admira maiestuoșitatea, în timp ce ea se simțea atât de fragilă. Dacă ar fi știut că și ei cad la pământ, asemenea oamenilor, atunci când loviturile de topor sunt suficient de puternice...

În depărtare, a zărit printr-un tufiș o mică potecă, spre care s-a îndreptat cu repeziciune. Oriunde ar fi dus această cale, ar fi însemnat pentru ea mai mult decât răspunsul pe care pădurea i-l putea oferi.

Își simțea buzele uscate, dar nu voia să se oprească și înainta cu ardoare, dorindu-și să găsească un adăpost în care și-ar putea odihni sufletul, chiar și pentru o clipă.

La orizont, podul se contura ca o nălucă prin ceața densă, ridicându-se deasupra apei și deslușind, în lumina palidă a soarelui, misterul de nepătruns al lucrurilor înconjurătoare de aici. Peisajul fantomatic a fost spulberat atunci când culorile cerului au apărut în întâmpinarea privirii ei dezorientate.

LIBRIS | We know books

Roz, bleu și câteva nuanțe de roșu aprins, aruncate parcă la întâmplare, făceau ca întregul văzduh să fie un fel de Rai pe Pământ. Sub tabloul pictat, lacul rămăsese negru. Îi refuza bolții culorile sale pentru a se oglindi în el, în timp ce undele lui păreau să danseze într-un ritm atât de adânc, încât nici umbrele nu puteau fi auzite.

Pentru un moment, a rămas cu gândul la cât de pieziș se poate afla un om între două lumi, aparent paralele. Cea în care împărăția cerului era cuprinsă de străluciri fascinante și cea a apei, de un negru absolut, dar cu o taină hipnotizantă, ce te ademenea parșiv să descoperi măcar unul dintre secretele ei atât de întunecate.

Deși mintea îi era turbure, își putea da seama cu ușurință că natura lucrurilor era menită să se arate în două feluri. Lumină sau Întuneric.

CAPITOLUL 2

Ajunsă la capătul podului, a văzut o alee pietruită, la capătul căreia se afla o clădire mică, din cărămidă. Mirosea a iarbă proaspăt tăiată. De o parte și de alta, florile sălbatice se înfățișau ca o explozie de culori în razele soarelui, iar parfumurile lor se împleteau într-o simfonie a cărei orchestră dirija mereu o altă poveste, aparținând fiecărui anotimp.

Cum ar fi sunat a ei?

Din dreapta se auzeau zgomotele animalelor. Țarcurile erau curate, pesemne că cineva le purta de grijă cu sârguință. S-a apropiat încet de ele și le-a mângâiat cu blândețe. Un ied mic și-a sprijinit capul pe mâna ei, dorindu-și să fie alintat mai mult decât ceilalți. I-a zâmbit, în timp ce se juca cu el, înțelegând atât de bine cum era să tânjești după tot ce însemna iubire.

Un struț vioi a apărut de nicăieri și i-a apucat bluza dintr-o mișcare, spulberând orice urmă de liniște. A scos un țipăt de surprindere, dar când i-a întâlnit ochii bulbucăți, a început să râdă cu poftă. I-a răspuns fluturând din aripi, ca într-un semn de amuzament împărtășit. A lăsat animalele în urmă și a mers mai departe, cercetând cu privirea locul.

Pe bolta din cărămidă sub care a pășit erau inscripționate cuvinte în limba ebraică, dar și paragrafe întregi în latină, pe foi îngălbenite

de timp, păstrate drept martorii unei călătorii din vremuri demult apuse.

În fața ei, s-a apropiat cu pași molcomi o femeie ce purta o rochie lungă, neagră, un șorț alb legat la brâu și avea capul acoperit cu un batic simplu. Ținea două găleți în mâini, dar când privirile li s-au întâlnit, le-a lăsat deoparte, trăgându-și sufletul:

— Cu ce gând pe la noi, copilă?

— Numele meu este Amelie, a răspuns cu vocea aproape sugrumată.

Încă de când îl regăsise notat în fișa asistentei care venea zilnic s-o sedeze, i se păruse străin.

— Căutam un loc în care să mă adăpostesc și a fost o întâmplare să...

— Nu există întâmplări, Amelie, a întrerupt-o femeia. Și nici frică. Dacă ai fost călăuzită aici, bagă de seamă răspunsurile inimii tale. Este singura care deține adevărul.

Nu știa dacă înainte să-și piardă memoria fusese un om credincios, dacă mergea vreodată la biserică sau dacă toate lucrurile astea aveau vreo însemnătate pentru ea în trecut, însă acum reprezentau singura ei alinare.

— Așteaptă aici! Maica Stareță are o vizită, dar nu o să dureze foarte mult. Ți vom oferi un pat și o masă caldă, însă mai întâi trebuie să te cunoască.

Ajunsesese la o mănăstire, întregindu-și imaginea ei în momentul în care i-a admirat, ca într-o schiță, turla înconjurată de plopii imenși ce păreau că o îmbrățișează.

În timp ce a așteptat, și-a imaginat în formele fiecăruia dintre ei, siluetele unor oameni conturate în ramurile întinse. Diferite ipostaze:

oameni valsând pe ritmul vântului, aplecându-și crengile asupra unui copil care cutreierase toată ziua sub soarele arzător de pe malul lacului sau dirijând ansamblul frunzelor ce atârnav în sunetul lin al toamnei.

A asemănat acel moment cu o amintire vagă din copilărie, în care se regăsea creând diverse forme în nori, de la prințese în castele de gheață până la animale fantastice, care îi deveneau prieteni de nădejde în propria poveste, până când norii se evaporau.

Mereu am dat viață imaginației? s-a întrebat privind în jur.

În dreapta mănăstirii, un clopot alb și impunător striga clipele prin bătăile lui, uneori trecute, alteori prezente, ale întregii vieți, propovăduind minunea lumii doar pentru cei care învățaseră limbajul sufletului cu adevărat curat.

Aici timpul părea că a stat în loc. Era liniște și bine. Rânduiala zilelor era îndeplinită cu grijă, în timp ce toată vegetația deasă a locului trasa liniile suprapuse ale naturii ca într-un fel de fortăreață, în mijlocul căreia se afla acea oază.

Lângă clopotnița luminată de albul copleșitor, trei corbi ofereau acelui peisaj contrastul perfect.

Ciuguleau cu nonșalanță dintr-o viețuitoare mică și putrezită. Unul dintre ei a tras de capul acesteia, smulgându-l dintr-o mișcare. Nu-și dădea seama ce fusese, dar Amelie a simțit cum stomacul i se întorcea pe dos. Trecuse ceva timp de când reușise să mănânce, iar trupul îi dădea semne de slăbiciune. A căutat cu privirea pierdută un loc în care să se așeze. Deși corbii îi provocaseră o senzație de greață, și-a amintit mitologia biblică a corbului. Aceasta fusese prima pasăre căreia Noe i-a dat drumul, pentru a vedea dacă apele din urma potopului au scăzut, dar nu a găsit pământ uscat. Astfel, era primul ei semn dintr-o coincidență bizară, cu toate că, așa cum

spusese maica Lucia, „nimic nu era întâmplător”, iar faptul că ajunsese la o mănăstire avea legătură cu o bună parte din trecutul ei.

În timp ce gândurile îi cutreierau atât de pierdute, o voce apăsătoare s-a auzit din pragul ușii:

— Însoțește-mă. Ai nevoie de o baie fierbinte și de haine curate.

Fără s-o întrebe ceva, a mers înaintea ei, pentru a o conduce spre camera unde avea să înnopteze.

Maica Ecaterina era stareța mănăstirii. Avea chipul brăzdat cu trăsături distinse, iar ochii ei albaștri trădau răceala pe care Amelie o simțise încă de la început, însă îi era recunoscătoare că, pentru moment, nu o interogase, așa cum se aștepta.

Și-a întins brațul pentru a-i deschide ușa, iar privirea lui Amelie s-a oprit asupra mâinii ei. Avea degetele lungi și atingerea blândă.

A mângâiat oare, vreodată, chipul unui copil?

Se întreba de ce tânjește după afecțiune, fără să înțeleagă că sufletul ei obosit căuta neconștient brațele mamei. De când ajunsese în sanatoriu, amalgamul de sentimente pe care îl avea uneori nu putea fi tradus în trăiri, pentru că mintea ei suferise în urma celor întâmplate și nimeni nu o putea ajuta să-și recapete amintirile.

Când ușa a ajuns la perete, o cameră mică și curată și-a deschis brațele spre a o primi ca și când ar fi fost așteptată dintotdeauna.

— Vei sta aici în noaptea asta. Pe pat sunt prosoape curate, iar hainele îți vor fi aduse de maica Lucia. După cum vezi, aceasta este o mănăstire, deci nu te aștepta să vezi nimic din ceea ce găsești în rândul tinerilor. Când termini, poți coborî pentru a mânca din bucatele pregătite de noi, iar după masă vei merge în cameră, pentru a te odihni. Vom avea destul timp mâine pentru a ne povesti cum ai ajuns aici.

I-a răspuns printr-un zâmbet politic, lipsit de vreo urmă duioasă, însă asprimea feței ei nu i-ar fi îngăduit să schițeze altceva. Amelie a răsuflat ușurată, apoi a privit încăperea în care se afla.

Totul era îngrijit și simplu. Mobila ducea în spate zecile de ani trecuți, iar așternuturile de un alb imaculat îmbrăcau toată atmosfera solemnă a camerei.

Pe măsuță, o lumânare stătea dreaptă, sfoasă, cerând parcă permisiunea să ardă. Focul era deja aprins, mocnind de bun-venit, iar perna cu pene de gâscă o încurajă negreșit să-i împărtășească cele mai grele gânduri, promițându-i alinare. Se simțea în siguranță, iar, pentru moment, asta era tot ce conta.

A coborât în bucătărie, unde măicuțele o așteptau cu ceai din flori de tei, turte calde și o mâncare simplă, din cartofi, dar pregătită cu străduință.

În foc, lemnele trosneau într-un ritm lent, iar sunetul lor îi ameliora neliniștea, pe care încerca din răspuțeri s-o ascundă.

Privea piruetele flăcărilor atât de pline de viață, însă în sufletul ei rămăsese acum doar cenușa unui solfegiu în surdină. Se pierduse în tot ceea ce se întâmplase, dar avea speranța că lucrurile vor căpăta din nou sens.

După câteva înghițituri, le-a mulțumit măicuțelor și a cerut permisiunea să urce. Una dintre ele a reușit să-i smulgă un zâmbet, dintre umbrele de sentimente care i se regăseau pe chip.

Fatima era cea mai hazlie dintre ele, iar Amelie remarcase cu ușurință diferențele lor de caracter, deși slujeau pe același drum. Când a plecat, i-a pus o turtă pe un șervețel și i-a înmănat o carte mică de rugăciuni, spunându-i mângâietor: